

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS BESLUT (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

den 14 september 2015*

”Talan om ogiltigförklaring — Unionens egna medel — Medlemstaternas finansiella ansvar — Skyldighet att utge en summa till kommissionen som motsvarar en förlust av egna medel — Skrivelse från kommissionen — Rättsakt mot vilken talan inte kan väckas — Avvisning”

I mål T-585/14,

Republiken Slovenien, företrädd av L. Bembič, i egenskap av ombud,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, företrädd av P. Ondrůšek, M. Wasmeier och M. Žebre, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av det påstådda beslutet BUDG/B/03MV D (2014) 1782918, i skrivelse av den 2 juni 2014, från Europeiska kommissionen (Generaldirektoratet för budget), genom vilket det konstateras dels att Republiken Slovenien är finansiellt ansvarig för att unionens egna medel gått förlorade, i samband med utfärdandet av en importlicens för socker från år 2011, dels att denna medlemsstat ska tillföra ett belopp till unionens budget som motsvarar de medel som gått förlorade,

meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden S. Papasavvas samt domarna N.J. Forwood, I. Labucka, E. Bieliūnas (referent) och V. Kreuzschitz,

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

* Rättegångsspråk: slovenska.

Beslut

Bakgrunden till tvisten

- 1 Den 7 oktober 2011 ansökte Kandid d.o.o, ett bolag bildat enligt slovensk rätt, om en importlicens för en kvantitet om 3 000 ton socker hos den slovenska myndigheten för jordbruksmarknaden och utveckling av jordbruket (Agencija Republike Slovenije za kmetijske trge in razvoj podeželja, nedan kallad myndigheten).
- 2 Den 10 oktober 2011 underrättade myndigheten, via det elektroniska kommunikationssystemet "Agricultural Market Information Quota" (nedan kallat AMIS-kvotssystemet), Europeiska kommissionen om ansökan, i enlighet med artikel 9.1.a i kommissionens förordning (EG) nr 891/2009 av den 25 september 2009 om öppnande och förvaltning av vissa gemenskapstullkvoter inom sockersektorn (EUT L 254, s. 82). Myndigheten underrättade härigenom kommissionen om att bolaget Kandid hade ansökt om en importlicens för en kvantitet om 3 000 ton socker från Kroatien, inom ramen för tullkvot nr 09.4328.
- 3 Den 24 oktober 2011 utfärdade myndigheten en importlicens till bolaget Kandid för socker från Kroatien som hänförde sig till tullkvot nr 09.4328.
- 4 Den 2 november 2011 informerade myndigheten, via AMIS-kvotssystemet och i enlighet med artikel 9.2 i) i förordning nr 891/2009, kommissionen om att myndigheten hade utfärdat denna importlicens till bolaget Kandid.
- 5 Den 7 november 2011 försökte bolaget Kandid för första gången importera socker till Slovenien på grundval av den utfärdade importlicensen. Vid detta tillfälle konstaterade den slovenska tullförvaltningen att sockret i fråga kom från Serbien, och att Kandidts importlicens, vilken gällde Kroatien och tullkvot nr 09.4328, följaktligen angav oriktigt avsändarland, oriktigt ursprungsland och även oriktig tullkvot. Sedan den slovenska tullförvaltningen informerats av myndigheten om att ett administrativt fel hade inträffat, gav man sitt tillstånd till import av 71 ton socker.
- 6 Samma datum – det vill säga innan den frist för att underrätta kommissionen om utfärdade importlicenser enligt artikel 9.2 i) i förordning nr 891/2009 löpt ut – korrigerade myndigheten, via AMIS-kvotssystemet, sin underrättelse till kommissionen angående den utfärdade importlicensen på så sätt att den beviljade import av socker från Serbien inom ramen för tullkvot nr 09.4326.
- 7 Medelst e-postmeddelande informerade myndigheten samma dag kommissionen om denna korrigerande. I sitt meddelande påtalade myndigheten också för kommissionen att underrättelsen av den 10 oktober 2011 (se punkt 2 ovan) behövde korrigeras, men att fristen för att underrätta om ansökta importlicenser enligt artikel 9.1 i förordning nr 891/2009 hade löpt ut.
- 8 Den 7 november 2011 informerade kommissionen myndigheten om att det inte var möjligt att retroaktivt korrigerade de fel som begåtts i underrättelsen av den 10 oktober 2011.
- 9 Skriftväxling försiggick mellan de slovenska myndigheterna och kommissionen 2012 och 2014.
- 10 Genom skrivelse av den 2 juni 2014 (nedan kallad den angripna skrivelsen) erinrade direktören för direktoratet "Egna medel, utvärdering och budgetplanering", som är en del av kommissionens generaldirektorat för budget (nedan kallad direktören), om det administrativa fel som begåtts. Han underströk att de kvantiteter socker som importerats på grundval av importlicensen, men som inte omfattades därav, inte kunde bli föremål för tullkvot med nedsatt tull, utan att importavgifter skulle betalas till normal tullsats.

- 11 I den angripna skrivelsen påpekade direktören även att de slovenska myndigheterna utfärdat en ogiltig importlicens för tullkvot nr 09.4326 (Serbien), vilken kommissionen inte underrättats om. Härvid erinrade han om att artikel 7.1 i kommissionens förordning (EG) nr 1301/2006 av den 31 augusti 2006 om gemensamma regler för administrationen av sådana importtullkvoter för jordbruksprodukter som omfattas av ett system med importlicenser (EUT L 238, s. 13) uttryckligen föreskriver att för kvantiteter som inte har anmälts till kommissionen får det inte utfärdas några importlicenser. Han påpekade också att det fel som begåtts inte hade kunnat korrigeras av kommissionen, dels på grund av att de fel som aktörerna begått inte kunde tas i beaktande vid en eventuell korrigerings, dels på grund av att felet meddelats efter det att processen för att godkänna underrättelser avslutats.
- 12 Direktören drog därav slutsatsen att en kvantitet om upp till 3 000 ton socker hade kunnat importeras utöver den fastställda kvoten, för det fall importlicensen hade nyttjas i sin helhet. I tillägg påpekade han att den eventuella maximala förlusten av unionens egna medel uppgick till 1 257 000 euro i form av uteblivna inkomster, då det specifika beloppet för importtull av socker satts till 419 euro netto per ton. Han ombad de slovenska myndigheterna att tillföra unionens budget ett belopp som motsvarade förlusten av egna medel, för vilken de slovenska myndigheterna var finansiellt ansvariga och som eventuellt uppstått på grund av det begångna felet. För att begränsa dröjsmålsräntan i enlighet med artikel 11 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 1150/2000 av den 22 maj 2000, i ändrad lydelse, om genomförande av beslut 2007/436/EG, Euratom om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EUT L 130, s. 1), uppmanade han de slovenska myndigheterna att agera så skyndsamt som möjligt. Han påpekade också att samtliga bokföringsuppgifter skulle lämnas till kommissionen, så att denna kunde fastställa dröjsmålsräntan. I detta syfte fanns ett formulär bifogat den angripna skrivelsen.

Förfarandet

- 13 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 4 augusti 2014 har Republiken Slovenien väckt förevarande talan.
- 14 I sin ansökan begärde Republiken Slovenien, i enlighet med artikel 51.1 andra stycket i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991, att målet skulle avgöras av en avdelning sammansatt av minst fem domare.
- 15 Genom särskild handling som inkom till tribunalens kansli den 13 november 2014 framställde kommissionen, med stöd av artikel 114.1 i tribunalens rättegångsregler av den 2 maj 1991, en invändning om rättegångshinder.
- 16 Republiken Slovenien inkom den 6 februari 2015 med sitt yttrande avseende denna invändning.
- 17 Genom handlingar som inkom till tribunalens kansli den 28 november 2014, respektive den 13 mars 2015, begärde Republiken Portugal och Konungariket Spanien att få intervensera till stöd för Republiken Sloveniens ogiltighetstalan, i enlighet med artikel 115 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991.
- 18 Med beaktande av den begäran som nämnts i punkt 14 ovan, och med hänsyn till lydelsen av artikel 51.1 andra stycket i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991, beslutade tribunalen den 17 juni 2015 att hänskjuta målet till den tredje avdelningen i utökad sammansättning.

Parternas yrkanden

- 19 I sin ansökan har Republiken Slovenien yrkat att tribunalen ska:
- ogiltigförklara det påstådda beslutet i den angripna skrivelsen från kommissionen (Generaldirektoratet för budget), och
  - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.
- 20 I sin invändning om rättegångshinder har kommissionen yrkat att tribunalen ska:
- avvisa talan, och
  - förplikta Republiken Slovenien att ersätta rättegångskostnaderna.
- 21 Republiken Slovenien har i sitt yttrande över invändningen om rättegångshinder yrkat att tribunalen ska:
- i första hand avslå kommissionens invändning om rättegångshinder, och
  - i andra hand besluta att pröva invändningen om rättegångshinder i samband med att målet avgörs i sak.

Rättslig bedömning

- 22 Enligt artikel 130.1 i tribunalens rättegångsregler kan tribunalen, om svaranden ansöker om det, meddela beslut i frågan om rättegångshinder eller tribunalens behörighet utan att själva saken prövas. I förevarande fall anser tribunalen att handlingarna i målet innehåller tillräckliga upplysningar för att den ska kunna meddela beslut utan ytterligare handläggning.
- 23 Kommissionen har hävdat att talan ska avvisas på grund av att varken innehållet i den angripna skrivelsen, omständigheterna vid dess tillkomst, eller institutionens behörighet talar för att skrivelsen i fråga utgör ett bindande beslut eller att det skulle ha bindande rättsverkningar. Kommissionen har gjort gällande att den angripna skrivelsen i själva verket är av förberedande karaktär, alternativt att den ska ses som en bekräftelse på en tidigare skrivelse.
- 24 Republiken Slovenien har bestritt kommissionens argument. För det första har det framhållits att den angripna skrivelsen har författats av kommissionen, som är en av unionens institutioner. För det andra var Republiken Slovenien tvungen att fullgöra de krav som framställdes i skrivelsen. För det tredje gav den angripna skrivelsen upphov till bindande rättsverkningar. Kommissionen har, utan rättslig grund härför, gjort en slutgiltig bedömning där Republiken Slovenien uppmanas att tillföra unionens budget ett belopp som motsvarar den förlust av unionens egna medel som uppstått. Den angripna skrivelsen ger dessutom upphov till rättsverkningar i förhållande till tredje man. För det fjärde har Republiken Slovenien hävdat att kommissionen har överskridit sina befogenheter genom att ha antagit ett beslut utan att det funnits någon unionsrättslig grund härför. För det femte har Republiken Slovenien bestritt att den angripna skrivelsen är av förberedande eller bekräftande karaktär.
- 25 Tribunalen gör i denna del följande bedömning. Det framgår av fast rättspraxis avseende talan om ogiltigförklaring som väckts av medlemsstaterna eller institutionerna, att alla bestämmelser – oavsett form – som har antagits av institutionerna och som är avsedda att ha bindande rättsverkningar utgör

sådana akter mot vilka talan kan väckas i den mening som avses i artikel 263 FEUF (se dom av den 13 oktober 2011, Deutsche Post och Tyskland/ kommissionen, C-463/10 P och C-475/10 P, REU, EU:C:2011:656, punkt 36 och där angiven rättspraxis).

- 26 Enligt denna rättspraxis undgår inte endast förberedande rättsakter den rättsliga prövning som föreskrivs i artikel 263 FEUF, utan även sådana akter som inte ger upphov till bindande rättsverkningar – såsom bekräftande akter eller rena genomförandeåtgärder, rekommendationer och yttranden samt, i princip, interna instruktioner (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 14 maj 2012, Sepracor Pharmaceuticals (Irland)/kommissionen, C-477/11 P, EU:C:2012:292, punkt 52 och där angiven rättspraxis).
- 27 Enligt denna rättspraxis ska man vid prövningen av om talan om ogiltigförklaring kan väckas mot en akt också fästa avseende vid innehållet i den aktuella akten, medan den form i vilken akten har antagits i princip saknar betydelse i detta avseende (se beslut av den 26 januari 2011, FIBE/parlamentet, T-550/10, EU:T:2011:19, punkt 17 och där angiven rättspraxis).
- 28 I förevarande fall ska det för det första påpekas att enligt artikel 2.1 a i rådets beslut 2007/436/EG, Euratom av den 7 juni 2007 om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (EUT L 163, s.17) utgör följande inkomster egna medel som redovisas i Europeiska unionens allmänna budget: avgifter, bidrag, tilläggs- eller utjämningsbelopp, fyllnadsbelopp, tullar enligt gemensamma tulltaxan och andra avgifter som fastställts eller kommer att fastställas av unionens institutioner för handel med tredjeländer, tullar på produkter som omfattas av det tidigare fördraget om Europeiska kol- och stålgemenskapen samt bidrag och avgifter som föreskrivs inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker.
- 29 Det följer också av artikel 8.1 i beslut 2007/436 att unionens egna medel enligt artikel 2.1 a i nämnda beslut ska uppbäras av medlemsstaterna och dessa är skyldiga att ställa medlen till kommissionens förfogande (se, analogt, dom av den 15 november 2005, kommissionen/Danmark, C-392/02, REG, EU:C:2005:683, punkt 55, och av den 8 juli 2010, kommissionen/Italien, C-334/08, REU, EU:C:2010:414, punkt 40).
- 30 Därtill är medlemsstaterna, enligt domstolens praxis, skyldiga att fastställa unionens egna medel. Artikel 2.1 i förordning nr 1150/2000 ska nämligen tolkas så, att medlemsstaterna inte får avstå från att fastställa dessa fordringar – inte ens om de bestrider desamma – vid äventyr av att unionens ekonomiska balans annars rubbas, om än endast tillfälligt, av en medlemsstats agerande (dom av den 17 mars 2011, kommissionen/Portugal, C-23/10, EU:C:2011:160, punkt 58, se även, analogt, dom kommissionen/ Danmark, punkt 29 ovan, EU:C:2005:683, punkt 60).
- 31 Artikel 9.1 i förordning nr 1150/2000 föreskriver dessutom att varje medlemsstat ska kreditera egna medel på det konto som för detta syfte i kommissionens namn öppnats i medlemsstatens finansförvaltning eller hos ett organ utsett av medlemsstaten.
- 32 Enligt artikel 17.1 och 17.2 i förordning nr 1150/2000 ska medlemsstaterna vidare vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de belopp som motsvarar de enligt artikel 2 i samma förordning fastställda anspråken tillhandahålls kommissionen. Medlemsstaterna befrias från denna skyldighet endast om uppbörden av dessa belopp inte har kunnat verkställas på grund av force majeure, eller om uppbörden visar sig vara definitivt omöjlig av skäl som inte kan tillskrivas medlemsstaterna (se dom kommissionen/Italien, punkt 29 ovan, EU:C:2010:414, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

- 33 Slutligen har en medlemsstat som underlåter att fastställa unionens anspråk på egna medel och som underlåter att ställa motsvarande belopp till kommissionens förfogande, utan att något av villkoren i artikel 17.2 i förordning nr 1150/2000 är uppfyllt, åsidosatt sina skyldigheter enligt unionsrätten (se dom av den 3 april 2014, kommissionen/Förenade kungariket, C-60/13, EU:C:2014:219, punkt 50 och där angiven rättspraxis).
- 34 Det följer således direkt av bestämmelserna i beslut 2007/436 och förordning nr 1150/2000 att det åligger medlemsstaterna att konstatera att en förlust av unionens egna medel har inträffat, och att utge dessa medel. De är skyldiga att fastställa unionens egna medel och att tillföra dessa så snart de förutsättningar som föreskrivs i de ovannämnda rättsakterna är uppfyllda utan att det är nödvändigt att kommissionen först fattar beslut härom. Skyldigheten att tillföra unionens egna medel i enlighet med dessa texter åligger således medlemsstaterna.
- 35 Att det är medlemsstaternas myndigheter som bär ansvaret för att tillföra unionens egna medel stöds dels av skäl 2 i förordning nr 1150/2000, som anger att unionen bör få möjlighet att på bästa möjliga villkor disponera över de egna medel som avses i artikel 2 i beslut 2007/436, dels av kravet på att unionens egna medel ska tillföras på ett snabbt och effektivt sätt (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 4 oktober 2007, Finland/kommissionen, C-457/06 P, EU:C:2007:582, punkt 39 och där angiven rättspraxis).
- 36 För det andra bör det noteras att varken beslut 2007/436 eller förordning nr 1150/2000 föreskriver något särskilt förfarande för kommissionen att fatta beslut angående medlemsstaternas skyldighet att ställa egna medel till unionsbudgetens förfogande.
- 37 Det framgår särskilt av skäl 10 och 20, samt artiklarna 18 och 19 i förordning nr 1150/2000, att kommissionen har befogenhet att övervaka och kontrollera medlemsstaternas åtgärder, vid behov även genom inspektioner på plats.
- 38 Däremot finns det inte någon bestämmelse i beslut 2007/436 eller förordning nr 1150/2000 som ger kommissionen behörighet att fatta beslut i fråga om medlemsstaternas skyldighet att tillföra unionen dess egna medel.
- 39 Det följer dessutom av fast rättspraxis att enligt systemet i artiklarna 258 FEUF-260 FEUF kan fastställandet av medlemsstaternas rättigheter och skyldigheter samt bedömningen av deras handlingssätt endast ske i en av domstolen avkunnad dom (dom av den 29 september 1998, kommissionen/Tyskland, C-191/95, REG, EU:C:1998:441, punkt 45, och av den 15 januari 2014, kommissionen/Portugal, C-292/11 P, REU, EU:C:2014:3, punkt 49).
- 40 Inom ramen för sitt uppdrag att övervaka att medlemsstaterna fullgör sin skyldighet att tillföra unionen dess egna medel, såsom följer av beslut 2007/436 och förordning nr 1150/2000, kan kommissionen inte inkräkta på domstolens exklusiva behörighet att pröva huruvida ett visst agerande är förenligt med nämnda förordning.
- 41 Då det föreligger en tvist mellan kommissionen och en medlemsstat huruvida ett visst agerande är förenligt med skyldigheten att tillföra unionen dess egna medel, såsom föreskrivs i beslut 2007/436 och förordning nr 1150/2000, kan kommissionen således inte själv slutligt avgöra denna tvist genom att anta ett beslut.
- 42 Då det inte finns någon bestämmelse som ger kommissionen behörighet att anta en rättsakt där en medlemsstat uppmanas att tillföra unionen dess egna medel, kan den angripna skrivelsen således endast uppfattas som informativ och inte som något mer än en uppmaning riktad till Republiken Slovenien.

- 43 Det ställningstagande som kommissionen ger uttryck för i den angripna skrivelsen kan inte anses ge upphov till bindande rättsverkningar. Först och främst är det nämligen medlemsstaterna som har att tillämpa de unionsrättsliga bestämmelserna angående skyldigheten att tillföra unionen dess egna medel, och ingen bestämmelse i beslut 2007/436 eller förordning nr 1150/2000 ger kommissionen behörighet att fatta beslut angående tolkningen av dessa rättsakter. Kommissionen har endast en möjlighet, vilken fortfarande kvarstår, att uttrycka sin uppfattning i frågan, men denna är inte i något fall bindande för de nationella myndigheterna (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 17 maj 1989, Italien/kommissionen, 151/88, REG, EU:C:1989:201, punkt 22, och beslut av den 13 juni 1991, Sunzest/kommissionen, C-50/90, REG, EU:C:1991:253, punkt 13 och där angiven rättspraxis).
- 44 Med andra ord är tillförandet av unionens egna medel en fråga för medlemsstaterna, och kommissionen kan endast ge uttryck för sin uppfattning i frågan, vilken inte är bindande för medlemsstaterna. Kommissionen ger uttryck för denna sin uppfattning inom ramen för samarbetet mellan kommissionen och de nationella myndigheter som ansvarar för att tillämpa unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 1998, Oleifici Italiani och Fratelli Rubino/kommissionen, T-54/96, REG, EU:T:1998:204, punkt 51 och där angiven rättspraxis).
- 45 Enligt fast rättspraxis kan den icke-tvingande karaktären av ett ställningstagande från en unionsinstitution inte ifrågasättas på den grunden att den regering som rättsakten är riktad till har rättat sig efter ställningstagandet (se beslut av den 5 september 2006, Comunidad autónoma de Madrid och Mintra/kommissionen, T-148/05, EU:T:2006:234, punkt 43 och där angiven rättspraxis).
- 46 För det tredje bör det noteras att det administrativa förfarandet vid ett fördragsbrottsärende enligt artikel 258 FEUF endast har till syfte att ge medlemsstaten tillfälle att frivilligt anpassa sig till fördragets krav eller, i förekommande fall, ge medlemsstaten möjlighet att motivera sin inställning. Således har ingen av de rättsakter som kommissionen antar inom ramen för detta förfarande någon bindande verkan (se beslut av den 19 september 2005, Aseprofar och Edifa/kommissionen, T-247/04, REG, EU:T:2005:327, punkt 47 och där angiven rättspraxis).
- 47 Vad specifikt angår ett motiverat yttrande, har domstolen dessutom slagit fast att det rör sig om ett inledande förfarande som inte har någon tvingande rättsverkan i förhållande till mottagaren av det motiverade yttrandet (dom kommissionen/Tyskland, punkt 39 ovan, EU:C:1998:441, punkt 44).
- 48 Således finns det än större anledning att inte bedöma den angripna skrivelsen – där kommissionen riktat en informell uppmaning till Republiken Slovenien att tillföra unionens budget egna medel – som en akt mot vilken talan kan väckas.
- 49 Med beaktande av vad som ovan anförts kan det konstateras att den angripna skrivelsen endast utgör ett skriftligt informativt ställningstagande, åtföljt av en uppmaning till Republiken Slovenien att tillföra unionen dess egna medel. Denna skrivelse kan följaktligen inte anses vara ett beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring, eftersom skrivelsen inte ger upphov till några rättsverkningar och inte heller är ägnad att ge upphov till sådana rättsverkningar.
- 50 Inte något av de övriga argument som Republiken Slovenien har anfört föranleder tribunalen att göra någon annan bedömning än den i punkt 49.
- 51 Vad för det första angår beloppet av unionens egna medel, villkoren för att tillföra dem samt eventuell dröjsmålsränta, framhåller tribunalen följande. Enligt domstolens praxis föreligger det ett oskiljaktigt samband mellan skyldigheten att fastställa unionens egna medel, skyldigheten att inom den föreskrivna tidsfristen kreditera dem på kommissionens konto och skyldigheten att betala dröjsmålsränta. Dröjsmålsränta kan dessutom utkrävas oavsett skälet till att inbetalningen på kommissionens konto skett för sent. Härav följer att det inte kan göras någon åtskillnad mellan det fall då en medlemsstat har fastställt unionens egna medel men underlåtit att utbetala dem, och det fall

då medlemsstaten otillbörligen underlåtit att fastställa dem, även i avsaknad av en tvingande frist (dom av den 16 maj 1991, kommissionen/Nederländerna, C-96/89, REG, EU:C:1991:213, punkt 38, och dom kommissionen/Danmark, punkt 29 ovan, EU:C:2005:683, punkt 67).

- 52 Följaktligen kan frågan om talan kan väckas mot den angripna skrivelsen – i den del skrivelsen rör beloppet av unionens egna medel samt eventuell dröjsmålsränta – inte bedömas självständigt i förhållande till frågan om talan kan väckas mot skrivelsen i den del den rör medlemsstaternas skyldighet att ställa unionens egna medel till unionsbudgetens förfogande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 mars 1986, kommissionen/Tyskland, 303/84, REG, EU:C:1986:140, punkt 11).
- 53 I och med att domstolen inte fastställt att Republiken Slovenien underlåtit att uppfylla denna omtvistade skyldighet att tillföra unionen dess egna medel såsom föreskrivs i förordning nr 1150/2000, är kommissionen inte behörig att slutgiltigt besluta om vare sig beloppet av unionens egna medel eller därtill upplupen dröjsmålsränta.
- 54 Således kan den angripna skrivelsen inte anses ge upphov till några bindande rättsverkningar i den del kommissionen uppmanar Republiken Slovenien att ställa medel till unionsbudgetens förfogande, och den kan än mindre ge upphov till några rättsverkningar i den del kommissionen griper sig an storleken på den förlust av unionens egna medel som kan ha inträffat samt Sloveniens skyldighet att betala dröjsmålsränta enligt artikel 11 i förordning nr 1150/2000.
- 55 För det andra godtar inte domstolen Republiken Sloveniens argument att kommissionen gjort en felaktig tolkning av tillämpliga bestämmelser i den aktuella lagstiftningen, eller att den angripna skrivelsen saknar rättslig grund.
- 56 Då den angripna skrivelsen inte kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 FEUF, finner tribunalen att Republiken Sloveniens argument – nämligen att kommissionens bedömning i skrivelsen är felaktig eller är rättsligt ogrundad – saknar verkan och att de därför ska lämnas utan avseende.
- 57 För det tredje har Republiken Slovenien anfört att den angripna skrivelsen ger upphov till bindande rättsverkningar i förhållande till tredje man, i synnerhet i förhållande till bolaget Kandid, med hänvisning till att kommissionen föregripit sitt beslut angående ett eventuellt återbetalningsförfarande eller återställande av de tullbelopp som tillkommit detta bolag. Vad gäller detta argument, finner tribunalen – av samma skäl som anförts ovan – att även detta argument saknar verkan och därför ska lämnas utan avseende.
- 58 I vart fall ska det noteras att skyldigheten att tillföra unionen dess egna medel är en fråga som rör förbindelserna mellan unionen och dess medlemsstater. Däremot är uppbörd av en tullskuld en fråga som rör förbindelserna mellan en medlemsstat och gäldenärerna.
- 59 I punkt 63 i dom kommissionen/Danmark, punkt 29 ovan (EU:C:2005:683) erinrade domstolen om att den redan i dom av den 7 september 1999, De Haan (C-61/98, REG, EU:C:1999:393) slagit fast att det finns en skillnad mellan bestämmelserna om skyldigheten att fastställa unionens anspråk på egna medel och bestämmelserna om möjligheten för medlemsstaterna att uppbära tull.
- 60 Således beror möjligheten för bolaget Kandid att erhålla tulleftergift eller återbetalning av erlagd tull inte på huruvida Republiken Slovenien eventuellt kan vara skyldig att ställa unionens egna medel till unionsbudgetens förfogande.

61 Vid en sammantagen bedömning finner tribunalen således att den angripna skrivelsen inte kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring. Talan ska följaktligen avvisas, och det saknas anledning att pröva de övriga argument som kommissionen anfört. Det finns inte heller anledning att pröva de interventionsansökningar som getts in av Republiken Portugal och Konungariket Spanien.

Rättegångskostnader

62 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

63 Kommissionen har yrkat att Republiken Slovenien ska förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader. Eftersom Republiken Slovenien har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

64 Med tillämpning av artikel 144.10 i rättegångsreglerna ska Republiken Slovenien, kommissionen, Republiken Portugal och Konungariket Spanien var och en bära sina rättegångskostnader i den mån de hänför sig till interventionsansökningarna.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

- 1) **Talan avvisas.**
- 2) **Det saknas anledning att pröva interventionsansökningarna från Republiken Portugal och Konungariket Spanien.**
- 3) **Republiken Slovenien ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.**
- 4) **Republiken Slovenien, kommissionen, Republiken Portugal och Konungariket Spanien ska var och en bära sina rättegångskostnader i den mån de hänför sig till interventionsansökningarna.**

Meddelat i Luxemburg den 14 september 2015.

Justitiesekreterare
E. Coulon

Ordförande
S. Pappasavvas